

**„Pesti regény! Mit lehet írni Pestről? Ordináré passzió, mint az állatkínzás” – írta Krúdy egy levelében A vörös postakocsi-val kapcsolatban. Azóta – 1913 óta – hetven év hozott cáfolatot a kételyre új és új kiadásokkal, a meghódított olvasók ezreivel. A két fiatalka vidéki színésznő fővárosi időzése, mint vadászoké leshe-lyen, hogy elejtsék az örök zsákmányt, a szerelmet, boldogulásuk és boldogtalanságuk „sztorija” – kit ne érintene? Kivált hogy nem is az ő csacska beszé-
düket kell hallgatni, hanem egy szikrázó iróniával és busongó öniróniával ékes, bölcs férfihangot, Krúdyét, aki nemcsak csipkéikhez és szépítőszereikhez ért náluk is jobban, hanem hozzájuk, a szerelemhez és ahhoz is, hogy milyen a tökéletes arisztokrata, és milyen egy irodalmi szalon, és milyen egy bácskai földbirtokos asszony; egyáltalán: ért mindenhez.**